

SODBA SODIŠČA (prvi senat)

z dne 18. decembra 2008*

V zadevi C-16/06 P,

zaradi pritožbe na podlagi člena 56 Statuta Sodišča, vložene 12. januarja 2006,

Les Éditions Albert René Sàrl, s sedežem v Parizu (Francija), ki jo zastopa
J. Pagenberg, odvetnik,

pritožnica,

druga stranka v postopku:

Urad za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli) (UUNT), ki ga zastopa
G. Schneider, zastopnik,

tožena stranka na prvi stopnji,

Orange A/S, s sedežem v Københavnu (Danska), ki jo zastopa J. Balling, odvetnik,

intervenientka na prvi stopnji,

* Jezik postopka: angleščina.

SODIŠČE (prvi senat),

v sestavi P. Jann, predsednik senata, A. Tizzano, A. Borg Barthet, M. Ilešič in E. Levits (poročevalec), sodniki,

generalna pravobranilka: V. Trstenjak,
sodna tajnica: J. Swedenborg, administratorica,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 25. oktobra 2007,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalne pravobranilke na obravnavi 29. novembra 2007

izreka naslednjo

Sodbo

- ¹ Družba Les Éditions Albert René Sàrl (v nadaljevanju: pritožnica) s pritožbo predlaga razveljavitev sodbe Sodišča prve stopnje Evropskih skupnosti z dne 27. oktobra 2005 v zadevi Les Éditions Albert René proti UUNT – Orange (MOBILIX) (T-336/03, ZOdl., str. II-4667, v nadaljevanju: izpodbijana sodba), s katero je to sodišče zavrnilo njeno tožbo za razveljavitev odločbe četrtega odbora za pritožbe Urada za usklajevanje na notranjem trgu (znamke in modeli) (UUNT) z dne 14. julija 2003 (zadeva R 0559/2002-

4, v nadaljevanju: sporna odločba) v postopku z ugovorom, ki ga je vložila pritožnica, imetnica prejšnje znamke OBELIX, glede registracije besednega znaka „MOBILIX“ kot znamke Skupnosti.

Pravni okvir

- ² Uredba Sveta (ES) št. 40/94 z dne 20. decembra 1993 o znamki Skupnosti (UL 1994, L 11, str. 1), kot je bila spremenjena z Uredbo Sveta (ES) št. 3288/94 z dne 22. decembra 1994 (UL L 349, str. 83, v nadaljevanju: Uredba št. 40/94), v členu 8 z naslovom „Relativni razlogi za zavrnitev“ določa:

„1. Ob ugovoru imetnika prejšnje znamke se znamka, za katero je vložena prijava, ne registrira v naslednjih primerih:

[...]

- b) če zaradi enakosti ali podobnosti s prejšnjo znamko in enakosti ali podobnosti blaga ali storitev, ki jih označujejo znamke, obstaja verjetnost zmede v javnosti na ozemlju, na katerem je varovana prejšnja znamka; verjetnost zmede zajema verjetnost povezovanja s prejšnjo znamko.

2. Za namen odstavka 1 izraz ‚prejšnje znamke‘ pomeni:

- a) znamke naslednje vrste z datumom zahtev za registracijo, ki predhodi datumu zahteve za registracijo znamke Skupnosti, ob upoštevanju, če je to primerno, predhodnih pravic, ki se zahtevajo v zvezi s to znamko;

- i) znamke Skupnosti;

[...]

- c) znamke, ki so na dan vložitve zahteve za registracijo znamke Skupnosti, ali, če je to primerno, zahteve za priznanje prednostne pravice v zvezi z zahtevo za registracijo znamke Skupnosti, ki je v državi članici znana v smislu izraza ‚znan‘ v členu 6 bis Pariške konvencije.

[...]

5. Poleg tega znamka ob ugovarjanju imetnika prejšnje znamke v smislu odstavka 2 ne bo registrirana, če je enaka ali podobna prejšnji znamki in naj bi bila registrirana za blago ali storitve, ki niso podobne tistim, za katere je registrirana prejšnja znamka, če prejšnja znamka Skupnosti uživa ugled v Skupnosti in če ima prejšnja nacionalna

znamka ugled v zadevni državi članici, in če bi uporaba znamke, za katero je vložena prijava, brez upravičenega razloga izkoristila ali oškodovala razlikovalni značaj ali ugled prejšnje znamke.“

3 V členu 63 iste uredbe z naslovom „Tožbe pri Sodišču“ je določeno:

„1. Proti odločbam odborov za pritožbe glede pritožb se lahko vloži tožba pri Sodišču.

2. Tožba se lahko vloži zaradi kršitve pravil o pristojnosti, kršitve bistvenih določb postopka, kršitve Pogodbe, te uredbe ali kateregakoli pravnega pravila v zvezi z njihovo uporabo ali zaradi zlorabe pooblastil.

3. Sodišče je pristojno za razveljavitev ali spremembo izpodbijane odločbe.

4. Tožbo lahko vloži vsaka stranka v postopku, prizadeta z odločitvijo odbora za pritožbe.

[...]“.

- 4 Člen 74 Uredbe št. 40/94 z naslovom „Preučevanje dejstev s strani Urada po uradni dolžnosti“ določa:

„1. V postopku [UUNT] preveri dejstva po uradni dolžnosti; vendar pa je Urad v postopku v zvezi z relativnimi razlogi za zavrnitev registracije pri tem preizkusu omejen na zahtevani ukrep in na dejstva, dokaze in navedbe, ki so jih podale stranke.

2. [UUMT] lahko spregleda dejstva, na katera se stranke niso sklicevale, ali dokaze, ki jih zadevne stranke niso predložile v ustreznem času.“

- 5 Člen 76 navedene uredbe z naslovom „Pridobivanje dokazov“ v odstavku 1 določa:

„Pri vsakem postopku pred [UUNT] se lahko dokazi dajejo ali pridobivajo na naslednje načine:

[...]

b) zahteva po informacijah;

c) predložitev dokumentov in posameznih dokazov;

[...]“

- 6 Člen 135(4) Poslovnika Sodišča prve stopnje določa, da stranke s pisnimi vlogami ne morejo spremeniti predmeta postopka pred odborom za pritožbe.

Dejansko stanje

- 7 Družba Orange A/S (v nadaljevanju: Orange) je 7. novembra 1997 v skladu z Uredbo št. 40/94 pri UUNT vložila zahtevo za registracijo besednega znaka „MOBILIX“ kot znamke Skupnosti.
- 8 Proizvodi in storitve, za katere je bila zahtevana ta registracija, spadajo v razrede 9, 16, 35, 37, 38 in 42 v smislu Nicejskega aranžmaja o klasifikaciji laga in storitev zaradi

registracije znamk z dne 15. junija 1957, kot je bil revidiran in spremenjen, in so opisani za vsak razred tako:

- „naprave, inštrumenti in inštalacije za telekomunikacije, vključno s tistimi za telefonijo, telefoni in mobilni telefoni, vključno z antenami, zunanjimi antenami in satelitskimi krožniki, akumulatorji in baterije, transformatorji in pretvorniki, kodirniki in dekodirniki, kodirane kartice in kartice za kodiranje, telefonske klicne kartice, naprave in inštrumenti za signalizacijo in učenje, elektronski telefonski imeniki, deli in dodatki (ki niso vsebovani v drugih razredih) in vsi drugi proizvodi“ iz razreda 9;
- „telefonske kartice“ iz razreda 16;
- „sprejemanje telefonskih klicev (za odsotne naročnike), svetovanje s področja poslovne organizacije, vodenje in pomoč, svetovanje in pomoč pri opravljanju poslovnih nalog“ iz razreda 35;
- „inštalacija in popraviljanje telefonov, gradnja, popraviljanje in inštalacija“ iz razreda 37;
- „telekomunikacije, vključno s telekomunikacijskimi informacijami, telefonskimi in telegrafskimi komunikacijami, komuniciranje po računalniških terminalih in mobilnih telefonih, faksimilni prenos, oddajanje radijskih in televizijskih programov, vključno po kabelski televiziji in internetu, posredovanje sporočil, oddajanje v najem telefaksnih naprav, oddajanje v najem telekomunikacijskih naprav, vključno s telefonskimi napravami“ iz razreda 38;

- „znanstveno in industrijsko raziskovanje, inženiring, vključno s projektiranjem objektov in telekomunikacijskih inštalacij, še posebej za telefoniranje in računalniško programiranje, oblikovanje, vzdrževanje in posodabljanje programske opreme, oddajanje v najem računalnikov in računalniških programov“ iz razreda 42.
- 9 Pritožnica je vložila ugovor zoper navedeno zahtevo za registracijo znamke Skupnosti, pri čemer se je sklicevala na naslednji starejši pravici v zvezi z izrazom „OBELIX“:
- prejšnjo registrirano znamko, zaščiten z registracijo znamke Skupnosti št. 16 154 z dne 1. aprila 1996 za naslednje proizvode in storitve:
 - „električni, elektronski, fotografski, kinematografski, optični aparati in inštrumenti, naprave za učenje iz razreda 9, elektronske naprave za igranje z zaslonom ali brez, računalniki, programski moduli in računalniški programi, posneti na podatkovne nosilce, še posebej videoigre“ iz razreda 9;
 - „papir, lepenka; proizvodi iz teh dveh materialov, natisnjeni proizvodi (vključeni v razred 16), časopisi in revije, knjige; knjigoveški material (niti, platna in blago za vezavo), fotografije, papirnice, lepila (za papirnico in natisnjene proizvode), material za umetnike (material za risanje, slikanje in modeliranje), čopiči, pisalni stroji in pisarniški material (z izjemo pohištva) ter naprave in aparati za pisarniško uporabo (vključeni v razred 16), plastični material za embalažo, ki ni vključen v drugih razredih, karte za igranje, tiskarske črke, klišeji“ iz razreda 16;

- „igračice in igrala, izdelki za gimnastiko in šport (vključeni v razred 28), okraski za božično drevo“ iz razreda 28;

- „marketing in oglaševanje“ iz razreda 35;

- „filmska projekcija, filmska produkcija, izposoja filmov; izdajanje knjig in revij; izobraževanje in zabava; organizacija sejmov in razstav; zabavne prireditve, zabavišni parki, produkcija glasbenih predstav in konferenc v živo; razstavljanje arhitekturnih posnetkov in zgodovinsko-kulturne ter folklorne prireditve“ iz razreda 41;

- „nastanitev in restavracija; fotografiranje; prevajanje; upravljanje in izkoriščanje avtorskih pravic; izkoriščanje intelektualne lastnine“ iz razreda 42.

- prejšnjo znamko, splošno znano v vseh državah članicah, za proizvode in storitve iz razredov 9, 16, 28, 35, 41 in 42.

10 Sodišče prve stopnje je postopek pred UUNT povzelo v točkah od 6 do 8 izpodbijane sodbe tako:

„6 V podporo svojemu ugovarjanju je tožeča stranka uveljavljala obstoj verjetnosti zmede v smislu člena 8(1)(b) in (2) Uredbe št. 40/94.

7 Z odločbo z dne 30. maja 2002 je oddelek za ugovore zavrnil ugovor in dovolil začetek postopka za registracijo [...] Po presoji, da splošno znana prejšnja znamka ni bila zadostno dokazana, je oddelek za ugovore sklenil, da si znamki nista podobni. Obstajajo nekatere slušne podobnosti, vendar se te izravnavajo z vidnim delom znamke, zlasti z zelo različnim pojmovanjem, ki ga obsegajo [...] Po drugi strani je bila prejšnja registracija bolj enačena z znanim stripom, kar pa jo pojmovno še dodatno oddaljuje od prijavljene znamke.

8 Po pritožbi tožeče stranke [...] je četrti odbor za pritožbe sprejel [sporno odločbo]. Delno je razveljavil odločitev oddelka za ugovore. Odbor za pritožbe je najprej odločil, da lahko upošteva ugovor, ki temelji izključno na verjetnosti zmede. Zatem je trdil, da je mogoče zaznati določene podobnosti med znamkama. V smislu primerjave proizvodov in storitev je odbor presodil, da so ‚naprave in inštrumenti za signalizacijo in učenje‘ v prijavi za znamko Skupnosti in ‚optične naprave in inštrumenti in naprave in inštrumenti za učenje‘ prejšnje registracije, iz razreda 9, podobni. Do enake ugotovitve je prišel za storitve iz razreda 35: ‚svetovanje s področja poslovne organizacije in vodenja, svetovalne storitve s področja poslovnega vodenja‘ za prijavo znamke Skupnosti in ‚marketingom in oglaševanjem‘ v prejšnji registraciji. Odbor je sklenil, da obstaja zaradi stopnje podobnosti med zadevnima znakoma in med posebnimi proizvodi in storitvami na drugi strani pri

javnosti verjetnost zmede. Zaradi tega je zavrnil prijavo za znamko Skupnosti za [te] proizvode in storitve in jih sprejel za druge proizvode in storitve.“

Tožba pred Sodiščem prve stopnje in izpodbijana sodba

- 11 Pritožnica je s tožbo, vloženo v sodno tajništvo Sodišča prve stopnje 1. oktobra 2003, predlagala razveljavitev sporne odločbe, pri čemer je navajala tri tožbene razloge, ki so se nanašali na, prvič, kršitev člena 8(1)(b) in (2) Uredbe št. 40/94, drugič, kršitev člena 8(5) te uredbe in, tretjič, kršitev člena 74 iste uredbe.
- 12 Pritožnica je na obravnavi podredno predlagala, naj se zadevo ponovno predloži četrtemu odboru za pritožbe UUNT, da bo imela možnost dokazati, da ima njena znamka „ugled“ v smislu člena 8(5) Uredbe št. 40/94.
- 13 Sodišče prve stopnje je v točkah 15 in 16 izpodbijane sodbe najprej preverilo dopustnost petih dokumentov, priloženih k tožbi, s katerimi naj bi se dokazalo, da je besedni znak „OBELIX“ splošno znan. Ker je Sodišče prve stopnje ugotovilo, da ti dokumenti niso bili predloženi v okviru postopka pred UUNT, jih je razglasilo za nedopustne, ker bi bilo njihovo sprejetje v nasprotju s členom 135(4) Poslovnika Sodišča prve stopnje.
- 14 Dalje, Sodišče prve stopnje je s sklicevanjem na člena 63 in 74 Uredbe št. 40/94 ter člen 135 svojega poslovnika ugotovilo nedopustnost tožbenega razloga v zvezi s kršitvijo člena 8(5) Uredbe št. 40/94.

- 15 Sodišče prve stopnje je v točki 20 izpodbijane sodbe med drugim poudarilo, da pritožnica v nobenem trenutku ni zahtevala morebitne uporabe navedenega člena 8(5) pred odborom za pritožbe in da je ta zato ni obravnaval. Ugotovilo je, da čeprav je pritožnica v svojem ugovoru zoper zahtevo za registracijo znamke in pred navedenim odborom za pritožbe uveljavljala ugled svoje prejšnje znamke, je bilo to le v kontekstu uporabe člena 8(1)(b) navedene uredbe, in sicer da bi utemeljila obstoj verjetnosti zmede pri upoštevnosti javnosti.
- 16 Nazadnje, Sodišče prve stopnje je na podlagi člena 44(1) svojega poslovnika predlog, vložen na obravnavi, razglasilo za nedopustnega.
- 17 Sodišče prve stopnje je glede utemeljenosti v točkah od 32 do 36 izpodbijane sodbe preizkusilo utemeljenost tožbenega razloga glede kršitve člena 74 Uredbe št. 40/94 in trditve, da bi moral odbor za pritožbe, ker družba Orange tega ni prerekala, izhajati iz načela, da ima znamka OBELIX ugled.
- 18 Sodišče prve stopnje je v točki 34 izpodbijane sodbe razsodilo, da člena 74 Uredbe št. 40/94 ni mogoče razlagati tako, da mora UUNT škodo za dokazana dejstva, ki jih navaja ena stranka, druga stranka pa jih v postopku ni prerekala.
- 19 Nato je v točki 35 izpodbijane sodbe odločilo, da v obravnavani zadevi niti oddelek za ugovore niti odbor za pritožbe nista menila, da je pritožnica z dejstvi ali dokazi prepričljivo utemeljila pravno presojo, ki jo je predložila, to je, da je neregistrirani znak splošno znan in da ima registrirani znak velik razlikovalni učinek. Zato je Sodišče prve stopnje v točki 36 izpodbijane sodbe ta tožbeni razlog razglasilo za neutemeljenega.

- 20 Sodišče prve stopnje je v točkah od 53 do 88 izpodbijane sodbe obravnavalo tožbeni razlog glede kršitve člena 8(1)(b) in (2) Uredbe št. 40/94.
- 21 Sodišče prve stopnje je v zvezi s podobnostjo med zadevnimi proizvodi in storitvami zavrnilo trditve pritožnice, da imajo proizvodi, na katere se nanaša zahteva za registracijo znamke Skupnosti, vključno iz razredov 9 in 16, bistvene sestavne dele proizvodov, ki jih zajema prejšnja znamka, s tem ko je v točki 61 izpodbijane sodbe razsodilo, da samo dejstvo, da je posamezen proizvod uporabljen kot del, element ali sestavni del drugega proizvoda, ne zadostuje za dokaz, da so končni proizvodi, ki vsebujejo te sestavne dele, podobni, saj so zlasti njihova narava, namembnost in kupci lahko popolnoma različni. Sodišče prve stopnje je poleg tega v točki 63 izpodbijane sodbe navedlo, da pritožnica široke opredelitve seznama proizvodov in storitev iz prejšnje registracije ne more uporabiti kot utemeljitev za ugotovitev zelo velike podobnosti, še manj pa istovetnosti s proizvodi iz zahteve za registracijo.
- 22 Sodišče prve stopnje je v točkah od 66 do 70 prav tako zavrnilo trditve pritožnice, s katerimi je poskušala dokazati, da so storitve iz zahteve za registracijo znamke Skupnosti in zajete v razredih 35, 37, 38 in 42 podobne tistim, ki jih varuje prejšnja znamka, pri čemer je bila vendarle priznana izjema. Po mnenju Sodišča prve stopnje namreč „obstaja podobnost med ‚oddajanjem v najem računalnikov in računalniških programov‘ iz prijave znamke Skupnosti (razred 42) in ‚računalniki‘ in ‚računalniškimi programi, posnetimi na podatkovne nosilce‘ tožeče stranke (razred 9), ker se dopolnjujejo“.
- 23 Sodišče prve stopnje je v zvezi s primerjavo zadevnih znakov v točkah 75 in 76 izpodbijane sodbe med drugim menilo, da kljub kombinaciji črk „OB“ in končnici „LIX“, ki sta skupni obema znakoma, ta kažeta določene pomembne vidne razlike, recimo tiste, ki se nanašajo na črke, ki sledijo „OB“, začetek besed in njihovo dolžino. Sodišče prve stopnje je s tem, ko je opozorilo, da je pozornost potrošnika običajno

usmerjena na začetek besede, sklenilo, da si „zadevna znaka vidno nista podobna oziroma da imata zelo majhno vidno podobnost“.

- 24 Sodišče prve stopnje je, potem ko je izvedlo fonetično primerjavo navedenih znakov, v točkah 77 in 78 izpodbijane sodbe ugotovilo, da sta si glede tega nekoliko podobna.
- 25 Glede pojmovne primerjave je Sodišče prve stopnje v točki 79 izpodbijane sodbe ugotovilo, da čeprav je bil izraz „OBELIX“ registriran kot besedna znamka, bi ga povprečna javnost zlahka poistovetila z znanim likom iz stripa, zaradi česar bi bilo malo verjetno, da bi pri javnosti nastala kakršna koli pojmovna zmeda med bolj ali manj podobnima izrazoma.
- 26 Sodišče je v točkah 80 in 81 izpodbijane sodbe sklenilo, da ker ima besedni znak „OBELIX“ z vidika upoštevne javnosti jasen in določen pomen, tako da ga lahko javnost takoj razume, so pojmovne razlike, ki ločujejo zadevna znaka, take, da izničijo fonetične podobnosti in morebitne vidne podobnosti navedenih znakov.
- 27 Sodišče prve stopnje je v zvezi z verjetnostjo zmede v točki 82 izpodbijane sodbe navedlo, „da so razlike med zadevnima znakoma zadostne, da izključijo obstoj verjetnosti zmede v zaznavi ciljne javnosti, pri čemer taka verjetnost predpostavlja, da sta stopnja podobnosti zadevnih znamk in stopnja podobnosti proizvodov in storitev, določenih z znamkama, dovolj visoki“.

28 Zato je Sodišče prve stopnje v točkah 83 in 84 izpodbijane sodbe sklepalo, da presoja odbora za pritožbe o razlikovalnem učinku prejšnje znamke in trditve pritožnice o ugledu te znamke nikakor ne vplivajo na uporabo člena 8(1)(b) Uredbe št. 40/94 v obravnavani zadevi.

29 Nazadnje, Sodišče prve stopnje je v točki 85 izpodbijane sodbe, s tem ko je ugotovilo, da pritožnica ne more uveljavljati nikakršne izključne pravice uporabe končnice „ix“, zavrnilo njeno trditev, da je na podlagi navedene končnice povsem jasno, da spada izraz „MOBILIX“ diskretno v družino znamk, ki jih sestavljajo liki iz serije *Astérix*, in da se ga lahko razume kot izpeljanko izraza „OBELIX“.

30 Sodišče prve stopnje je, potem ko je ugotovilo, da ni izpolnjen eden izmed nujnih pogojev za uporabo člena 8(1)(b) Uredbe št. 40/94 in da zato ni verjetnosti zmede med znamko, za katero je bila zahtevana registracija, in prejšnjo znamko, tožbo pritožnice zavrnilo.

Pritožba

31 Pritožnica s pritožbo, ki jo utemeljuje s šestimi pritožbenimi razlogi, predlaga Sodišču, naj razveljavi izpodbijano sodbo in sporno odločbo, zavrne zahtevo za registracijo št. 671 396 besednega znaka „MOBILIX“ za vse proizvode in storitve, za katere je zahtevana, in naloži UUNT plačilo stroškov postopka pred Sodiščem prve stopnje in Sodiščem. Pritožnica podredno predlaga Sodišču, naj razveljavi izpodbijano sodbo in zadevo vrne Sodišču prve stopnje v ponovno odločanje.

32 UUNT predlaga zavrnitev pritožbe in naložitev stroškov pritožnici.

Prvi pritožbeni razlog: kršitev člena 63 Uredbe št. 40/94 in pravil upravnega in procesnega prava Skupnosti (reformatio in pejus)

Trditve strank

33 Pritožnica v okviru prvega pritožbenega razloga Sodišču prve stopnje očita, da je kršilo člen 63 Uredbe št. 40/94 in da ob kršitvi pravil upravnega in procesnega prava ni upoštevalo načela prepovedi *reformatio in pejus*, s tem ko je v nasprotju s sporno odločbo in v škodo pritožnice odločilo, da si nasprotujoča si zadevna znaka nista bila podobna, medtem ko vprašanje njune podobnosti ni bilo del predmeta spora pred Sodiščem prve stopnje in to zato ni imelo pristojnosti, da bi o tem presojalo.

34 Pritožnica je v skladu s členom 63(4) Uredbe št. 40/94 izpodbijala sporno odločbo le v delu, v katerem jo je prizadela, in je zato izpodbijala le to, da je odbor za pritožbe zavrnil obravnavanje ugovora glede na člen 8(5) Uredbe št. 40/94, da ni upošteval razlikovalnega učinka in ugleda znamke OBELIX in ugotovitev, da ni bilo podobnosti med proizvodi in storitvami, ki jih označujeta sporni znamki.

35 Nasprotno pa presoje navedenega odbora za pritožbe o podobnosti med zadevnima znakoma pred Sodiščem prve stopnje nista izpodbijali niti pritožnica niti družba

Orange, druga stranka pred odborom za pritožbe. Glede UUNT, čeprav mu ni treba dosledno zagovarjati sporne odločbe, ni v njegovi pristojnosti, da bi spremenil predmet spora pred Sodiščem prve stopnje v škodo pritožnika.

36 UUNT meni, da ker je pritožnica izpodbijala ugotovitve odbora za pritožbe o verjetnosti zmede in ker je podobnost zadevnih znakov element teh ugotovitev, bi moralo Sodišče prve stopnje, da bi izvedlo nadzor zakonitosti ugotovitev odbora za pritožbe glede na člen 8(1)(b) Uredbe št. 40/94 nujno obravnavati njegovo presojo primerjave med tema znakoma. Zato naj bi bilo Sodišče prve stopnje pristojno za obravnavanje podobnosti navedenih znakov.

37 UUNT v zvezi s kršitvijo načela prepovedi *reformatio in pejus* meni, da ker Sodišče prve stopnje ni spremenilo sporne odločbe, s katero je odbor za pritožbe deloma ugodil ugovoru, pritožnica ni bila v slabšem položaju, kot je bila pred vložitvijo svoje tožbe pred Sodiščem prve stopnje.

Presoja Sodišča

38 V skladu s členom 63(2) Uredbe št. 40/94 je Sodišče prve stopnje pozvano, da presodi zakonitost odločb odborov za pritožbe UUNT in s tem nadzoruje njegovo uporabo prava Skupnosti, zlasti glede dejstev, ki so bila predložena navedenim odborom (glej v tem smislu sodbo z dne 4. oktobra 2007 v zadevi Naipes Heraclio Fournier proti UUNT, C-311/05 P, točka 38 in navedena sodna praksa).

39 Tako lahko Sodišče prve stopnje v okviru člena 63 Uredbe št. 40/94, kot ga razlaga Sodišče, opravi popoln nadzor zakonitosti odločb odborov za pritožbe UUNT, če je potrebno tudi tako, da razišče, ali so ti odbori pravilno pravno opredelili dejansko stanje

(glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo Naipes Heraclio Fournier proti UUNT, točka 39) oziroma ali je bila presoja dejanskih elementov, ki so bili predloženi navedenim odborom, pravilna.

40 Poudariti je treba, da je pritožnica pred Sodiščem prve stopnje navajala, da je četrti odbor za pritožbe UUNT kršil člen 8(1)(b) in (2) Uredbe št. 40/94.

41 Pritožnica je v okviru tega tožbenega razloga navajala podobnost zadevnih znakov. Kot izhaja iz točk 8 in od 47 do 49 izpodbijane sodbe, je pritožnica, medtem ko je navedeni odbor za pritožbe ugotovil določeno podobnost med tema znakoma, zatrjevala, da sta si bila dejansko zelo podobna, s čimer je poskušala doseči ugotovitev višje stopnje podobnosti, kot jo je ugotovil odbor za pritožbe.

42 Kot je v točki 41 sklepnih predlogov poudarila generalna pravobranilka, je zato pritožnica sama vključila vprašanje podobnosti med zadevnima znakoma v predmet spora pred Sodiščem prve stopnje.

43 Po drugi strani je pritožnica glede verjetnosti zmede zatrjevala, da če upoštevamo medsebojno odvisnost med podobnostjo proizvodov, podobnostjo znakov in razlikovalnim učinkom prejšnje znamke, razlike med znakoma na področju istih proizvodov in storitev in zelo podobnih proizvodov in storitev niso dovolj, da bi preprečile fonetično zamenjavo zaradi slovesa prejšnje znamke.

44 Vendar je treba v zvezi s tem poudariti, da za uporabo člena 8(1)(b) Uredbe št. 40/94 verjetnost zmede predvideva hkrati enakost ali podobnost znamke, za katero je bila zahtevana registracija, in prejšnje znamke ter enakost ali podobnost proizvodov ali storitev iz zahteve za registracijo in tistih, za katere je bila registrirana prejšnja znamka. Gre za kumulativna pogoja (glej sodbi z dne 12. oktobra 2004 v zadevi Vedral proti UUNT, C-106/03 P, ZOdl., str. I-9573, točka 51, in z dne 13. septembra 2007 v zadevi Ponte Finanziaria proti UUNT in F.M.G Textile (prej Marine Enterprise Projects), C-234/06 P, ZOdl., str. I-7333, točka 48).

45 Obstoje verjetnosti zmede v javnosti je torej treba presojevati celovito, pri čemer je treba upoštevati vse pomembne dejavnike v obravnavani zadevi (sodba z dne 15. marca 2007 v zadevi T.I.M.E. ART proti UUNT, C-171/06 P, točka 33).

46 Ta celovita presoja verjetnosti zmede pomeni določeno medsebojno odvisnost med upoštevanimi dejavniki in zlasti podobnostjo znamk ter podobnostjo med proizvodi in storitvami, ki jih pokriva znamka. Zato lahko majhno stopnjo podobnosti med proizvodi in storitvami, ki jih pokriva znamka, nadomesti višja stopnja podobnosti med znamkami in obratno (glej zgoraj navedeno sodbo T.I.M.E. ART proti UUNT, točka 35, in v zvezi s Prvo direktivo Sveta 89/104/EGS z dne 21. decembra 1988 o približevanju zakonodaje držav članic v zvezi z blagovnimi znamkami (UL 1989, L 40, str. 1), sodbi z dne 29. septembra 1998, Canon, C-39/97, Recueil, str. I-5507, točka 17, ter z dne 22. junija 1999 v zadevi Lloyd Schuhfabrik Meyer, C-342/97, Recueil, str. I-3819, točka 19).

47 Ker je pritožnica izpodbijala presojo odbora za pritožbe o verjetnosti zmede na podlagi medsebojne odvisnosti med upoštevanimi dejavniki in zlasti podobnosti znamk ter podobnosti med proizvodi in storitvami, ki jih pokriva znamka, je bilo Sodišče prve stopnje pristojno za obravnavanje presoje navedenega odbora za pritožbe o podobnosti zadevnih znakov.

48 Kadar je Sodišče prve stopnje pozvano, naj presodi o zakonitosti odločbe odbora za pritožbe UUNT, ga ne zavezuje napačna presoja tega odbora o dejstvih, ker je namreč navedena presoja del ugotovitev, katerih zakonitost se izpodbija pred Sodiščem prve stopnje.

49 Nazadnje, glede načela prepovedi *reformatio in pejus*, ki ga navaja pritožnica, tudi če bi se na tako načelo lahko sklicevalo v postopku nadzora zakonitosti odločbe odbora za pritožbe UUNT, zadostuje opozoriti, da je Sodišče prve stopnje, s tem ko je ugotovilo, da ni bilo verjetnosti zmede in je zavrnilo tožbo pritožnice, sporno odločbo ohranilo v veljavi. Zato se pritožnica, ker s sporno odločbo ni bilo ugodeno njenim predlogom, po izdaji izpodbijane sodbe ni znašla v pravno manj ugodnem položaju kot pred vložitvijo tožbe.

50 Iz tega izhaja, da je treba prvi pritožbeni razlog zavrniti kot neutemeljenega.

Drugi pritožbeni razlog: kršitev člena 8(1)(b) Uredbe št. 40/94

Prvi del drugega pritožbenega razloga

– Trditve strank

51 Pritožnica v okviru prvega dela drugega pritožbenega razloga navaja, da je Sodišče prve stopnje pri presoji podobnosti proizvodov in storitev, ki jih označujeta sporni znamki, kršilo člen 8(1)(b) Uredbe št. 40/94.

52 Prvič, pritožnica očita Sodišču prve stopnje, da je uporabilo napačno pravno merilo pri ugotavljanju, ali so si proizvodi in storitve podobni. Pritožnica trdi, da bi jih to moralo primerjati ob predpostavki, da sta sporni znamki enaki in da ima prejšnja znamka zelo velik razlikovalni učinek ali da uživa ugled.

53 Drugič, pritožnica izpodbija skladnost in pravno podlago konkretnih presoj Sodišča prve stopnje o podobnosti navedenih proizvodov in navedenih storitev.

54 Pritožnica glede primerjave proizvodov, na katere se nanaša znamka MOBILIX in so iz razredov 9 in 16, ter proizvodov, ki jih označuje znamka OBELIX iz istih razredov, najprej navaja, da naj bi Sodišče prve stopnje očitno napačno bralo sezname teh proizvodov in naj bi jih potvorilo. Navedbe Sodišča prve stopnje v točki 62 izpodbijane sodbe v zvezi s temi seznamami naj bi bile namreč nepravilne in izpodbite s temi seznamami samimi in z navedbami Sodišča prve stopnje samega v točki 63 izpodbijane sodbe.

55 Pritožnica nato poudarja protislovje med navedbo v točki 62 izpodbijane sodbe v jeziku postopka – „That list of goods and services is close to that which is claimed in the Community trade mark.“ – in sklepom, da si proizvodi, varovani s prejšnjo znamko, in tisti, ki jih pokriva znamka, za katero se zahteva registracija, niso podobni.

- 56 Nazadnje, pritožnica meni, da je Sodišče prve stopnje napačno uporabilo pravo, s tem ko je v točki 64 izpodbijane sodbe potrdilo napačno presojo odbora za pritožbe, da proizvodi, na katere se nanaša zahteva za registracijo znamke Skupnosti iz razredov 9 in 16, niso bili vključeni v seznam proizvodov in storitev, opredeljenem zelo široko pri prejšnji registraciji. Poleg tega naj Sodišče prve stopnje ne bi zadostno odgovorilo na trditev pritožnice, da proizvodi, na katere se nanaša zahteva za registracijo znamke MOBILIX, spadajo med „električne, elektronske naprave in inštrumente“, ki jih pokriva znamka OBELIX, in da naj poleg tega ne bi opravilo analize podobnosti teh proizvodov.
- 57 Sodišče prve stopnje naj bi v zvezi s primerjavo storitev, na katere se nanaša zahteva za registracijo znamke Skupnosti, iz razredov 35, 37, 38 in 42 ter proizvodov, ki jih pokriva znamka OBELIX, storilo napako, ko je v točki 70 izpodbijane sodbe ugotovilo, da ni bilo podobnosti med temi proizvodi in storitvami.
- 58 Po eni strani naj bi bila taka ugotovitev nasprotna ugotovitvi o majhni podobnosti med storitvami, navedenimi v zahtevi za registracijo znamke, vključno iz razreda 38, in storitvami, varovanimi s prejšnjo pravico, vključno iz razreda 41, do katere je prišlo Sodišče prve stopnje v točki 68 izpodbijane sodbe, poleg tega pa naj bi bila tudi napačna, ker so storitve „filmske projekcije, filmske produkcije, izposoje filmov“ iz razreda 41, na katere se nanaša prejšnja znamka, podobne storitvam „oddajanja radijskih in televizijskih programov, vključno po kabelski televiziji in internetu“, ki jih je navedla družba Orange.
- 59 Po drugi strani bi morale Sodišče prve stopnje v zvezi s primerjavo proizvodov iz razreda 9, ki jih varuje znamka OBELIX, in storitev iz razreda 42, navedenih v prijavi znamke MOBILIX, sklepati na podobnost med „računalniki, programskimi moduli in računalniškimi programi, posnetimi na podatkovne nosilce“ in storitvami: „računalniško programiranje, oblikovanje, vzdrževanje in posodabljanje programske opreme“ ter naj bi nepravilno spregledalo dejstvo, da proizvodnja „električnih, elektronskih naprav in inštrumentov“ iz razreda 9 nujno vključuje dejavnosti „znanstvenega in industrijskega raziskovanja in inženiringa“, ki so storitve iz razreda 42.

60 Nazadnje, Sodišče prve stopnje naj bi v točki 69 izpodbijane sodbe napačno menilo, da je zahteva za registracijo znamke Skupnosti namenjena izključno telekomunikacijam v različnih oblikah in da se prejšnja registracija ne sklicuje na nobeno dejavnost iz tega sektorja. Poleg tega naj se Sodišče prve stopnje ne bi oprlo na nobeno dejstvo ali dokaz, ko je v tej isti točki izpodbijane sodbe menilo, da bi potrditev podobnosti v vseh primerih, ko prejšnja znamka zajema računalnike in ko proizvodi in storitve, označeni s prijavljenim znakom, lahko vključujejo uporabo računalnikov, jasno presegla predmet varstva, ki ga je podelil zakonodajalec imetniku znamke.

61 UUNT zatrjuje, da pritožnica s svojimi trditvami o podobnosti spornih proizvodov in storitev, ki jih označujeta sporni znamki, poskuša izpodbiti presojo Sodišča prve stopnje o dejstvih, kar pa v okviru pritožbe ni dopustno. Sodišče prve stopnje naj nikakor ne bi izkrivilo dejstev ali dokazov, naj bi pravilno povzelo sezname teh proizvodov in storitev in naj bi opravilo primerjalno analizo na podlagi meril, kot so vrsta izdelovalca ali način distribucije navedenih proizvodov.

– Presoja Sodišča

62 Prvič, opozoriti je treba, da v skladu s sedmo uvodno izjavo Uredbe št. 40/94 verjetnost zmede, katere presoja je odvisna od številnih elementov, zlasti od prepoznavnosti znamke na tržišču, povezovanja, ki ga lahko povzroči uporabljen ali registriran znak, stopnje podobnosti med znamko ter označenim blagom in storitvami, pomeni poseben pogoj varstva, ki ga daje znamka Skupnosti v skladu s členom 8(1)(b) Uredbe št. 40/94.

- 63 Kot je bilo opozorjeno v točki 46 te sodbe, celovita presoja verjetnosti zmede pomeni določeno medsebojno odvisnost med upoštevanimi dejavniki in zlasti podobnosti znamk ter podobnosti med proizvodi in storitvami, ki jih pokriva znamka, pri čemer je majhna stopnja podobnosti med slednjimi lahko nadomeščena z višjo stopnjo podobnosti med znamkama in obratno.
- 64 Zato je Sodišče v zvezi s členom 4(1)(b) Direktive 89/104 – določba, ki je v bistvu enaka kot člen 8(1)(b) Uredbe 40/94 – razsodilo, da je razlikovalni učinek prejšnje znamke in zlasti njen ugled treba upoštevati pri presojanju, ali podobnost znakov in podobnost proizvodov in storitev zadostujeta, da nastane verjetnost zmede (glej zgoraj navedeno sodbo Canon, točka 24).
- 65 Kot Sodišče prve stopnje pravilno navaja v točki 59 izpodbijane sodbe, je treba pri presoji enakosti ali podobnosti med navedenimi proizvodi ali storitvami upoštevati vse pomembne dejavnike, ki označujejo razmerje med temi proizvodi ali storitvami. Ti dejavniki vključujejo zlasti njihovo naravo, namen, uporabo in konkurenčni ali dopolnilni značaj (glej zgoraj navedeno sodbo Canon, točka 23, in sodbo z dne 11. maja 2006 v zadevi Sunrider proti UUNT, C-416/04 P, ZOdl., str. I-4237, točka 85).
- 66 Sodišče prve stopnje je v skladu s to sodno prakso v točkah od 61 do 70 izpodbijane sodbe primerjalo zadevne proizvode in storitve, ki jih označujeta sporni znamki, na podlagi podrobne analize in opredelitve razmerja med temi proizvodi in storitvami.
- 67 Zato Sodišče prve stopnje ni napačno uporabilo prava pri primerjavi navedenih proizvodov in storitev, ne da bi se zato oprlo na domnevo, da sta nasprotujoči si znamki enaki in da ima prejšnja znamka razlikovalni učinek.

68 Drugič, ker pritožnica izpodbija skladnost in podlago presoj, ki jih je opravilo Sodišče prve stopnje pri primerjavi proizvodov in storitev, ki jih označujeta sporni znamki, je treba opozoriti, da je v skladu s členom 225(1) ES in členom 58, prvi odstavek, Statuta Sodišča pritožba omejena na pravna vprašanja. Sodišče prve stopnje je namreč pristojno le za ugotavljanje in presojo upoštevni dejstev ter presojo dokazov. Presoja dejstev in dokazov, razen v primeru njihovega izkrivljanja, ni pravno vprašanje, ki je kot tako predmet nadzora Sodišča v okviru pritožbe (glej zlasti sodbe z dne 19. septembra 2002 v zadevi DVK proti UUNT, C-104/00 P, Recueil, str. I-7561, točka 22; z dne 12. januarja 2006 v zadevi Deutsche SiSi-Werke proti UUNT, C-173/04 P, ZOdl., str. I-551, točka 35, in z dne 22. junija 2006 v zadevi Storck proti UUNT, C-25/05 P, ZOdl., str. I-5719, točka 40).

69 Na tako izkrivljanje morajo očitno kazati listine iz spisa, ne da bi bilo treba ponovno presojati dejstva in dokaze (glej sodbe z dne 28. maja 1998 v zadevi New Holland Ford proti Komisiji, C-8/95 P, Recueil, str. I-3175, točka 72; z dne 6. aprila 2006 v zadevi General Motors proti Komisiji, C-551/03 P, ZOdl., str. I-3173, točka 54, in z dne 21. septembra 2006 v zadevi JCB Service proti Komisiji, C-167/04 P, ZOdl., str. I-8935, točka 108).

70 Pri branju seznama proizvodov in storitev iz razreda 9, na katere se nanaša prejšnja registracija, ki je povzet v točki 5 izpodbijane sodbe in točki 9 te sodbe, je Sodišče prve stopnje v točki 62 izpodbijane sodbe menilo, da so „področja, določena s to pravico, fotografija, kinematografija, optika, šolstvo in videoigre“.

- 71 Sodišče prve stopnje je v zvezi s seznamom proizvodov in storitev iz razredov 9 in 16, ki je predmet zahteve za registracijo znamke Skupnosti in ki je povzet v točki 3 izpodbijane sodbe in točki 8 te sodbe, v isti točki 62 ugotovilo, da gre pri področju, na katerega se nanaša navedena zahteva za registracijo znamke Skupnosti, skoraj izključno za telekomunikacije v vseh oblikah.
- 72 Vendar se ne zdi očitno, da je razlaga Sodišča prve stopnje v zvezi s seznamami zadevnih proizvodov in storitev, ki jih pokrivata sporni znamki, vsebinsko nepravilna ali da se Sodišče prve stopnje ne bi moglo zakonito opreti na presoje o teh seznamih, ki jih izpodbija pritožnica.
- 73 Zato je treba trditev pritožnice, da je Sodišče prve stopnje izkrivilo vsebino navedenih seznamov, zavrnil kot neutemeljeno.
- 74 V zvezi z domnevnim protislovjem med ugotovitvijo iz točke 62 izpodbijane sodbe v jeziku postopka – „That list of goods and services is close to that which is claimed in the Community trade mark.“ – in sklepom, da si proizvodi, ki jih varuje prejšnja znamka, in proizvodi, ki jih pokriva znamka, za katero je zahtevana registracija, niso podobni, je treba opozoriti, da je vprašanje, ali je obrazložitev sodbe Sodišča prve stopnje protislovna ali nezadostna, pravno vprašanje, na katero se je mogoče sklicevati v okviru pritožbe (glej sodbe z dne 7. maja 1998 v zadevi Somaco proti Komisiji, C-401/96 P, Recueil, str. I-2587, točka 53; z dne 13. decembra 2001 v zadevi Cubero Vermurie proti Komisiji, C-446/00 P, Recueil, str. I-10315, točka 20, in z dne 8. februarja 2007 v zadevi Groupe Danone proti Komisiji, C-3/06 P, ZOdl., str. I-1331, točka 45).

75 V zvezi s tem je treba opozoriti, da se točka 62 izpodbijane sodbe nanaša na analizo obsega seznama proizvodov in storitev, ki so pokriti s prejšnjo registracijo, in seznama proizvodov in storitev, navedenih v zahtevi za registracijo znamke.

76 Ta cilj in vsebina točke 62 izpodbijane sodbe očitno kažeta na to, da je treba ugotovitev v jeziku postopka – „That list of goods and services is close to that which is claimed in the Community trade mark.“ – spremeniti tako, da bo imela tak pomen:

„Ta seznam proizvodov in storitev je treba primerjati s seznamom, zahtevanim v prijavi znamke Skupnosti.“

77 Vendar ta redakcijska napaka ne vpliva na skladnost obrazložitve izpodbijane sodbe, ker ugotovitve Sodišča prve stopnje v zvezi z obsegom seznamov proizvodov in storitev, ki jih pokrivata sporni znamki, v točki 62 te sodbe niso v neskladju s sklepi, do katerih je na podlagi teh ugotovitev prišlo Sodišče prve stopnje v točkah 63 in 64 navedene sodbe.

78 Zato se redakcijska napaka, na katero je opozorila pritožnica, ne more šteti za napako v obrazložitvi, ki bi lahko upravičila razveljavitev izpodbijane sodbe v zvezi s tem (glej sodbo z dne 2. junija 1994 v zadevi de Compte proti Parlamentu, C-326/91 P, Recueil, str. I-2091, točka 96).

- 79 Nazadnje, glede preostalih trditev pritožnice v okviru prvega dela drugega pritožbenega razloga je treba ugotoviti, da čeprav se ta formalno sklicuje na napake v presoji in obrazložitvi, v bistvu poskuša izpodbiti presojo dejstev, ki jo je opravilo Sodišče prve stopnje.
- 80 Vendar, kot je bilo opozorjeno v točki 68 te sodbe, presoja dejstev in dokazov, razen v primeru njihovega izkrivljanja, ni pravno vprašanje, ki je kot tako predmet nadzora Sodišča v okviru pritožbe.
- 81 Zato je treba prvi del drugega pritožbenega razloga zavrniti kot delno neutemeljenega in zavreči kot delno nedopustnega.

Drugi del drugega pritožbenega razloga

– Trditve strank

- 82 Pritožnica v okviru drugega dela drugega pritožbenega razloga, ki ga navaja podredno prvemu pritožbenemu razlogu, zatrjuje, da je Sodišče prve stopnje kršilo člen 8(1)(b) Uredbe št. 40/94, ker je menilo, da si sporni znamki nista bili podobni.

- 83 Po mnenju pritožnice naj Sodišče prve stopnje ne bi uporabilo pravih pravnih meril za presojo podobnosti teh znamk, ampak naj bi ravnalo avtomatično, ne da bi upoštevalo namen primerjave.
- 84 Sodišče prve stopnje naj bi glede vidne podobnosti samovoljno poudarilo razlike med navedenima znamkama, medtem ko so glede na splošna načela prava znamk skupni elementi običajno pomembnejši od tistih, ki se razlikujejo.
- 85 Sodišče prve stopnje naj poleg tega v točki 75 izpodbijane sodbe ne bi upoštevalo svoje sodne prakse, ki izhaja iz sodbe z dne 14. oktobra 2003 v zadevi Phillips-Van Heusen proti UUNT – Pash Textilvertrieb und Einzelhandel (BASS) (T-292/01, Recueil, str. II-4335, točka 50), na podlagi katere je pozornost javnosti usmerjena z vsaj isto močjo na prve črke besedne znamke kot na osrednje črke te znamke.
- 86 Presoja fonetične podobnosti in presoja pojmovne podobnosti, ki jo je opravilo Sodišče prve stopnje v točkah od 77 do 79 izpodbijane sodbe, naj bi bili napačni, ker naj po mnenju pritožnice ne bi bili utemeljeni z dejstvi, ki so bila predložena Sodišču prve stopnje.
- 87 Poleg tega naj bi razlogovanje Sodišča prve stopnje v točki 79 izpodbijane sodbe kršilo načelo, da bolj kot je prejšnja znamka splošno znana ali večji kot ima razlikovalni učinek, večja je verjetnost zmede.

- 88 Pritožnica Sodišču prve stopnje tudi očita, da je v točkah od 80 do 82 izpodbijane sodbe uporabilo tako imenovano teorijo „nevtralizacije“, saj je to teorijo mogoče uporabiti šele pri končni oceni verjetnosti zmede, ne pa takrat, kadar sta si nasprotujoči si znamki ali vidno, ali fonetično, ali vidno in fonetično podobni.
- 89 Nazadnje, pritožnica trdi, da Sodišče prve stopnje ni razumelo njene trditve, s tem ko je v točki 85 izpodbijane sodbe poudarilo, da se sklicuje na izključno pravico uporabe končnice „-ix“, medtem ko je pritožnica potrdila, da je imetnica skupine znamk, ki so bile oblikovane podobno kot znamka MOBILIX. Vendar se obstoj družine znamk običajno šteje za samostojen razlog verjetnosti zmede, in to tudi ob neobstoju fonetičnih in vidnih podobnosti.
- 90 UUNT meni, da je med trditvami pritožnice le vprašanje, ali bi Sodišče prve stopnje lahko v točki 81 izpodbijane sodbe zakonito sklepalo, da so pojmovne razlike med zadevnima znakoma take, da nevtralizirajo obstoječe fonetične in vidne podobnosti, pravno vprašanje. Vendar naj bi Sodišče prve stopnje pravilno preučilo vse elemente, ki jih je v skladu z ustaljeno sodno prakso treba upoštevati pri celoviti presoji verjetnosti zmede.
- Presoja Sodišča
- 91 Prvič, glede trditve, da naj bi Sodišče prve stopnje v okviru vidne primerjave zadevnih znakov poudarilo razlike med njima, namesto da bi iskalo podobnosti, zadostuje ugotovitev, da pritožnica v bistvu poskuša izpodbiti presojo dejstev, ki jo je opravilo Sodišče prve stopnje, kar v skladu s sodno prakso, na katero je bilo opozorjeno

v točki 68 te sodbe, ni – razen v primeru izkrivljanja dejstev in dokazov – pravno vprašanje, ki je predmet nadzora Sodišča v okviru pritožbe.

92 Drugič, glede trditve, da Sodišče prve stopnje ni upoštevalo svoje sodne prakse, s tem ko je menilo, da je pozornost javnosti običajno usmerjena na začetek besede, zadostuje poudarek, da, na eni strani, navedena ugotovitev ni v neskladju s trditvijo pritožnice in da je, na drugi strani, Sodišče prve stopnje le ugotovilo, da je šlo v obravnavani zadevi za tak primer, pri čemer to pravilo ne velja absolutno.

93 Poleg tega je treba poudariti, tretjič, da poskuša pritožnica, s tem ko zatrjuje, da so presoje fonetične podobnosti in pojmovne podobnosti, ki jih je opravilo Sodišče prve stopnje v točkah od 77 do 79 izpodbijane sodbe, napačne, ker niso utemeljene z dejstvi, predloženimi Sodišču prve stopnje, od Sodišča doseči, da presojo dejstev Sodišča prve stopnje nadomesti s svojo presojo.

94 Ker pa se ne zatrjuje, da je Sodišče prve stopnje izkrivilo dejstva in dokaze, Sodišče ni pristojno za njihovo presojo.

95 Četrtrič, navesti je treba, da se pritožnica opira na napačno razumevanje izpodbijane sodbe, s tem ko trdi, da razlogovanje Sodišča prve stopnje v točki 79 izpodbijane sodbe

krši načelo prava znamk, da bolj kot je prejšnja znamka splošno znana ali večji kot ima razlikovalni učinek, večja je verjetnost zmede.

⁹⁶ V točki 79 izpodbijane sodbe je namreč Sodišče prve stopnje na podlagi presoje dejstev ugotovilo le, da Sodišču ni treba preveriti, ali znak „OBELIX“ spominja na znan lik stripa in je zato pojmovno različen od znaka „MOBILIX“, vendar se ni izreklo o notornosti znamke OBELIX.

⁹⁷ Petič, v delu, v katerem pritožnica izpodbija uporabo tako imenovane teorije „nevtralizacije“ s strani Sodišča prve stopnje, je treba poudariti, da je Sodišče prve stopnje preučilo vse elemente, ki jih je v skladu z ustaljeno sodno prakso treba upoštevati pri celoviti presoji verjetnosti zmede.

⁹⁸ Iz sodne prakse pa izhaja, da celovita presoja verjetnosti zmede pomeni, da lahko pojmovne razlike med znakoma nevtralizirajo slušne in vidne podobnosti med njima, če ima vsaj eden od teh znakov z vidika upoštevne javnosti jasen in določen pomen, tako da bi ga ta javnost lahko neposredno razumela (glej v tem smislu sodbi z dne 12. januarja 2006 v zadevi Ruiz-Picasso in drugi proti UUNT, C-361/04 P, ZOdl., str. I-643, točka 20, in z dne 23. marca 2006 v zadevi Mühlens proti UUNT, C-206/04 P, ZOdl., str. I-2717, točka 35).

⁹⁹ Zato ni mogoče očitati Sodišču prve stopnje, da je v točki 81 izpodbijane sodbe uporabilo tako imenovano teorijo nevtralizacije.

100 Šestič, glede trditve pritožnice, da je imetnica skupine znamk, za katere je značilna končnica „-ix“, je treba poudariti, da je pritožnica, čeprav se je sklicevala na številne prejšnje znamke, ki po njenem mnenju spadajo v navedeno skupino, svoj ugovor utemeljila le s prejšnjo znamko OBELIX.

101 Če ugovor temelji na več znamkah, katerih skupne značilnosti jih uvrščajo v isto „skupino“ ali „serijo“ znamk, je treba pri presoji obstoja verjetnosti zmede upoštevati dejstvo, da pri „skupini“ ali „seriji“ znamk taka nevarnost izhaja iz dejstva, da se potrošnik lahko moti glede izvora ali porekla proizvodov ali storitev, ki jih zajema znamka, za katero se zahteva registracija, in napačno meni, da je ta del te skupine ali serije znamk (glej v tem smislu zgoraj navedeno sodbo Ponte Finanziaria proti UUNT in F.M.G Textiles (prej Marine Enterprise Projects), točki 62 in 63).

102 Zato je treba glede na navedeno drugi del drugega pritožbenega razloga zavreči kot deloma nedopustnega in zavrnil kot deloma neutemeljenega.

Tretji pritožbeni razlog: kršitev člena 74 Uredbe št. 40/94

Trditve strank

103 Prvič, pritožnica Sodišču prve stopnje očita, da je kršilo člen 74 Uredbe št. 40/94, s tem ko je v točki 36 izpodbijane sodbe zavrnilo njeno trditev, da bi odbor za pritožbe moral

priznati, da je bila znamka OBELIX splošno znana, da je imela razlikovalni učinek in da je uživala ugled, pri čemer druga stranka v postopku pred navedenim odborom za pritožbe teh dejstev ni prerekala.

104 Pritožnica meni, da je treba razlikovati med primerom, v katerem družba Orange ne bi sodelovala v postopku z ugovorom pred odborom za pritožbe in bi zato UUNT lahko sprejel svojo odločbo le na podlagi dokazov, ki jih je predložila pritožnica, nasprotna stranka v postopku, in primerom, v katerem bi družba Orange sodelovala v tem postopku. Če v slednjem primeru družba Orange ne bi prerekala trditev pritožnice, bi bilo od te nesmiselno zahtevati, da predloži vse dokaze za utemeljitev svojih trditev, saj naj nobeno pravilo oziroma načelo prava Skupnosti ne bi zahtevalo od stranke, da predloži vse dokaze za utemeljitev tega, kar druga stranka ne prereka.

105 Drugič, pritožnica meni, da naj bi Sodišče prve stopnje kršilo člen 74 Uredbe 40/94, s tem ko, tako kot odbor za pritožbe, ni priznalo, da je bila znamka OBELIX splošno znana, da je imela razlikovalni učinek in da je uživala ugled.

106 UUNT s sklicevanjem na zgoraj navedeno sodbo Vedial proti UUNT meni, da tudi če med strankama ne bi bilo sporno vprašanje ugleda znamke OBELIX, Sodišča to ne bi zavezovalo in bi moralo preučiti, ali je odbor za pritožbe, s tem ko je v sporni odločbi ugotovil, da ni bilo podobnosti med spornima znamkama, kršil Uredbo št. 40/94. V okviru postopka *inter partes* pred UUNT naj ne bi obstajalo nobeno načelo, na podlagi katerega bi bilo treba dejstva, ki jih druga stranka ne prereka, šteti za dokazana.

Presoja Sodišča

107 Najprej je treba pojasniti, da očitek pritožnice, da je Sodišče prve stopnje kršilo člen 74 Uredbe št. 40/94, ker ni priznalo, da je bila znamka OBELIX splošno znana, da je imela velik razlikovalni učinek in da je uživala ugled, temelji na napačnem razumevanju točk od 32 do 36 izpodbijane sodbe in zato ni utemeljen.

108 Sodišče prve stopnje v točkah od 32 do 36 izpodbijane sodbe namreč ni samo preizkušalo, ali je bila znamka OBELIX splošno znana, ali je imela velik razlikovalni učinek in ali je uživala ugled, ampak se je omejilo na preverjanje utemeljenosti tožbenega razloga pritožnice v zvezi s kršitvijo člena 74(1) Uredbe št. 40/94, na podlagi katerega bi odbor za pritožbe zaradi neprerekanja družbe Orange presojo pritožnice v zvezi z znamko OBELIX moral šteti za dokazano.

109 Pritožnica v zvezi s tem trdi, da naj bi Sodišče prve stopnje, s tem ko je ugotovilo, da naveden odbor za pritožbe ni kršil člena 74(1) Uredbe št. 40/94, tudi samo kršilo to določbo, zato je treba ta očitek zavreči kot nedopustnega.

110 Res je, da kadar pritožnik izpodbija razlago ali uporabo prava Skupnosti s strani Sodišča prve stopnje, se lahko pravne točke, ki se jih je preučilo na prvi stopnji, na novo obravnavajo v pritožbenem postopku. Če namreč pritožnik ne bi mogel na ta način utemeljiti pritožbe z razlogi in s trditvami, ki jih je že uporabil pred Sodiščem prve

stopnje, bi bil temu postopku delno odvzet smisel (glej zlasti sodbo z dne 6. marca 2003 v zadevi Interporc proti Komisiji, C-41/00 P, Recueil, str. I-2125, točka 17, in zgoraj navedeno sodbo Storck proti UUNT, točka 48).

- 111 Vendar iz člena 225 ES, člena 58, prvi odstavek, Statuta Sodišča in člena 112(1), prvi pododstavek, točka c Poslovnika Sodišča izhaja, da mora pritožba natančno določati izpodbijane navedbe sodbe, katere razveljavitev se zahteva, in obsegati tudi pravne trditve, posebej predložene v podporo pritožbi. Te zahteve ne izpolnjuje pritožba, ki le ponovi ali obnovi besedilo tožbenih razlogov ali trditev, ki so bili že predstavljeni pred Sodiščem prve stopnje, ne da bi vsebovala posebno obrazložitev o pravni napaki, zaradi katere bi bila razveljavljena izpodbijana sodba (glej zlasti sodbo z dne 4. julija 2000 v zadevi Bergaderm in Goupil proti Komisiji, C-352/98 P, Recueil, str. I-5291, točki 34 in 35, in zgoraj navedeno sodbo Storck proti UUNT, točka 47).
- 112 Vendar se v okviru tega pritožbenega razloga pritožnica, s tem ko je že pred Sodiščem prve stopnje zatrjevala, da bi moral UUNT, ker družba Orange ni prerekala njenih trditev v postopku z ugovorom, izhajati iz načela, da je imela znamka OBELIX ugled, omeji na ponovitev trditve, navajane pred Sodiščem prve stopnje, ne da bi navedla razloge, zakaj naj bi to napačno uporabilo pravo, s tem ko je v točkah od 32 do 36 izpodbijane sodbe zavrnilo navedeno trditev.
- 113 Tretji pritožbeni razlog v zvezi s kršitvijo člena 74(1) Uredbe št. 40/94 je zato treba zavrniti kot deloma neutemeljenega in zavreči kot deloma nedopustnega.

Četrty pritožbeni razlog: kršitev člena 63 Uredbe št. 40/94 in člena 135(4) Poslovnika Sodišča prve stopnje, ker je bil zavrnjen predlog za razveljavitev sporne odločbe zaradi neuporabe člena 8(5) Uredbe št. 40/94

Trditve strank

- 114 Pritožnica meni, da je Sodišče prve stopnje, s tem ko je kot nedopustnega zavrglo tožbeni predlog, utemeljen s členom 8(5) Uredbe št. 40/94, napačno razlagalo predmet pritožbenega postopka in tako kršilo člen 63 Uredbe št. 40/94 in člen 135(4) svojega poslovnika.
- 115 Sodišče prve stopnje naj ne bi upoštevalo svoje sodne prakse, na katero je bilo opozorjeno v sodbi z dne 9. novembra 2005 v zadevi Focus Magazin Verlag proti UUNT – ECI Telecom (Hi-FOCuS) (T-275/03, ZOdl., str. II-4725, točka 37), na podlagi katere iz funkcionalne kontinuitete med stopnjami UUNT izhaja, da je na področju, za katero velja člen 74(1), *in fine*, Uredbe št. 40/94, odbor za pritožbe zavezan utemeljiti svojo odločbo na vseh dejanskih in pravnih elementih, ki jih je zadevna stranka predložila bodisi v postopku pred enoto, ki je odločala na prvi stopnji, bodisi pod edinim pogojem odstavka 2 istega člena v pritožbenem postopku.
- 116 Pritožnica trdi, da čeprav so trditve, ki jih je navajala pred odborom za pritožbe, temeljile na členu 8(1)(b) Uredbe št. 40/94, bi bilo na podlagi pozornega branja dokumentov, predloženih v okviru postopka z ugovorom in pritožbenega postopka, jasno, da ni prenehala zatrevati, da je splošno znana znamka, za katero veljajo

kombinirane določbe člena 8(1) in (2)(c) te uredbe, prav tako uživala „ugled“ v smislu člena 8(5) navedene uredbe in jo je prav tako treba varovati na podlagi zadnjenevedene določbe.

- 117 Poleg tega naj bi bila ugotovitev odbora za pritožbe, da je pritožnica svojo pritožbo omejila na vprašanja v zvezi s členom 8(1) Uredbe št. 40/94, nepravilna in jo je pritožnica izpodbijala pred Sodiščem prve stopnje. Pritožnica je pred Sodiščem prve stopnje prav tako prerekala razmerje med odstavkoma 2 in 5 člena 8 Uredbe št. 40/94, da bi dokazala, da bi znamki, ki ju varujeta ti določbi, danes imeli enak pomen. Sodišče prve stopnje te trditve v izpodbijani sodbi ni preučilo in je ta predlog razglasilo za nedopustnega.
- 118 UUNT zatrjuje, da mu pritožnica, čeprav bi lahko izpodbijala odločbo odbora za pritožbe, ker je pritožbo obravnaval tako, kot da temelji le na členu 8(1) Uredbe št. 40/94, in je tako kršil člen 74 iste uredbe, v tožbi pred Sodiščem prve stopnje očita kršitev člena 8(5) Uredbe št. 40/94. Ker odbor za pritožbe ni preučil navedenega člena 8(5) Uredbe št. 40/94 naj bi Sodišče prve stopnje glede na člen 135(4) svojega poslovnika upravičeno sklepalo, da pritožnica ne more Sodišču prve stopnje predlagati, da odloči o predlogu glede uporabe te določbe.

Presoja Sodišča

- 119 Prvič, glede analize, ki jo je opravilo Sodišče prve stopnje, da bi določilo predmet spora pred odborom za pritožbe, je treba navesti, da čeprav je Sodišče prve stopnje v točki 20 izpodbijane sodbe ugotovilo, da pritožnica morebitne uporabe člena 8(5) Uredbe št. 40/94 ni pred tem odborom za pritožbe zahtevala v nobenem trenutku in je ta zato ni preučil, je v isti točki prav tako ugotovilo, da je pritožnica v svojem ugovoru zoper zahtevo za registracijo znamke Skupnosti in pred navedenim odborom za pritožbe

uveljavljala ugled svoje prejšnje znamke le v okviru uporabe člena 8(1)(b) navedene uredbe, in sicer da bi utemeljila obstoj verjetnosti zmede pri upoštevni javnosti.

120 Zato Sodišču prve stopnje ni mogoče očitati, da se je oprlo le na trditve pritožnice pred odborom za pritožbe, da bi določilo predmet spora pred njim. Sodišče prve stopnje se je nasprotno prepričalo, da iz trditev pritožnice pred oddelkom za ugovore ne izhaja, da je ta prav tako utemeljila svoj ugovor na členu 8(5) Uredbe št. 40/94.

121 Zato je Sodišče prve stopnje, s tem ko je ugotovilo, da relativni razlog za zavrnitev registracije iz člena 8(5) Uredbe št. 40/94 ni bil del spora pred navedenim odborom za pritožbe, upravičeno zavrglo ta tožbeni razlog kot nedopustnega.

122 Pritožnica namreč pri Sodišču prve stopnje ne more spremeniti predmeta spora, kot izhaja iz zahtev in trditev, ki sta jih navedli z družbo Orange (glej v tem smislu sodbo z dne 26. aprila 2007 v zadevi Alcon proti UUNT, C-412/05 P, ZOdl., str. I-3569, točka 43).

123 Po eni strani je nadzor, ki ga izvaja Sodišče prve stopnje v skladu s členom 63 Uredbe št. 40/94, nadzor zakonitosti odločb odborov za pritožbe UUNT. Sodišče prve stopnje lahko razveljavi ali spremeni odločbo, ki je predmet tožbe, le, če so v času, ko je bila ta

sprejeta, obstajali razlogi za razveljavitev ali spremembo, navedeni v členu 63(2) te uredbe (glej v tem smislu sodbo z dne 13. marca 2007 v zadevi UUNT proti Kaul, C-29/05 P, ZOdl., str. I-2213, točka 53).

124 Po drugi strani iz člena 135(4) Poslovnika Sodišča prve stopnje izhaja, da stranke ne morejo spremeniti predmeta spora pred odborom za pritožbe.

125 Drugič, glede trditve, da naj bi odbor za pritožbe napačno odločil, da člen 8(5) Uredbe št. 40/94 ni del predmeta spora, je treba poudariti, da je pritožnica navajala pritožbeni razlog, ki ni bil del tožbe, vložene pred Sodiščem prve stopnje proti tej odločbi, to pa je trditev, ki pomeni nov razlog, s katerim se širi predmet spora in ki ga zato ni mogoče prvič navajati šele v fazi pritožbe.

126 Če bi namreč stranka lahko pred Sodiščem prvič navajala razlog, na katerega se ni sklicevala pred Sodiščem prve stopnje, bi ji to omogočalo, da Sodišču, katerega pristojnost glede pritožb je omejena, predloži zadevo, katere predmet je širši kot tisti, o katerem je odločalo Sodišče prve stopnje. Pristojnost Sodišča je v okviru pritožbe omejena na presojo zakonite rešitve glede razlogov, o katerih se je razpravljalo na prvi stopnji (glej zlasti sodbe z dne 1. junija 1994 v zadevi Komisija proti Brazzelli Lualdi in drugim, C-136/92 P, Recueil, str. I-1981, točka 59; z dne 30. marca 2000 v zadevi VBA proti VGB in drugim, C-266/97 P, Recueil, str. I-2135, točka 79; z dne 29. aprila 2004 v združenih zadevah Henkel proti UUNT, C-456/01 P in C-457/01 P, Recueil, str. I-5089, točka 50, in zgoraj navedeno sodbo JCB Service proti Komisiji, točka 114).

127 Iz tega izhaja, da je treba četrti pritožbeni razlog zavrniti kot deloma neutemeljenega in zavreči kot deloma nedopustnega.

Peti pritožbeni razlog: kršitev člena 63 Uredbe št. 40/94 in Poslovnika Sodišča prve stopnje, ker je to kot nedopusten razglasilo predlog pritožnice, naj se zadevo vrne v ponovno odločanje odboru za pritožbe

Trditve strank

¹²⁸ Pritožnica meni, da predlog, ki ga je predstavila na obravnavi pred Sodiščem prve stopnje, ni bil nov predlog, temveč podreden predlogu, ki je temeljil na členu 8(5) Uredbe št. 40/94. Ker pa glavni predlog nujno zajema tudi vse podredne predloge, predmeta spora ni mogoče spreminjati vsakič, ko je prvotnemu predlogu dodan še en predlog.

¹²⁹ Zato naj bi Sodišče prve stopnje, s tem ko je kot nedopustnega razglasilo predlog pritožnice, ker je kot nov predlog spremenil predmet spora, kršilo člen 63 Uredbe št. 40/94 in člene 44, 48 in 135(4) svojega poslovnika.

¹³⁰ UUNT meni, da zadevni predlog temelji na novem razlogu, da naj bi odbor za pritožbe kršil člen 74(1) Uredbe št. 40/94, ker ni odločal o uporabi člena 8(5) te uredbe, pritožnica pa naj bi ga podala šele, ko je spoznala, da je njen tožbeni razlog glede kršitve te določbe nedopusten. Ker je bil ta podredni predlog podan šele v fazi obravnave, UUNT meni, da ga je Sodišče prve stopnje s sklicevanjem na člena 44 in 48 svojega poslovnika upravičeno razglasilo za nedopustnega.

Presoja Sodišča

- ¹³¹ Kot izhaja iz točk od 119 do 124 te sodbe, je Sodišče prve stopnje tožbeni razlog glede kršitve člena 8(5) Uredbe št. 40/94 upravičeno razglasilo za nedopustnega.
- ¹³² Zato je treba ta pritožbeni razlog, s katerim pritožnica Sodišču prve stopnje očita, da je kot nove obravnavalo predloge, za katere zatrjuje, da jih je predložila podredno razlogu glede kršitve člena 8(5) Uredbe št. 40/94 in ob domnevi, da bi Sodišče prve stopnje ugotovilo utemeljenost tega razloga, šteti za brezpredmetnega.

Šesti pritožbeni razlog: kršitev člena 63 Uredbe 40/94 in člena 135(4) Poslovnika Sodišča prve stopnje zaradi zavrnitve dopustitve nekaterih dokumentov

Trditve strank

- ¹³³ Pritožnica zatrjuje, da je Sodišče prve stopnje, s tem ko je kot nedopustne razglasilo določene dokumente, ki naj bi jih prvič predložila pred Sodiščem prve stopnje, kršilo člen 63 Uredbe št. 40/94 in člen 135(4) svojega poslovnika.
- ¹³⁴ V obravnavani zadevi je pritožnica pred Sodiščem prve stopnje predložila nove dokaze le zato, ker je odbor za pritožbe ugotovil, da dokazi, ki jih je pritožnica predložila pred njim, niso zadostni.

- 135 UUNT meni, da je treba šesti pritožbeni razlog zavrniti, ker je vloga Sodišča prve stopnje nadzor zakonitosti odločb odborov za pritožbe, ne pa ugotavljanje, ali lahko ta v trenutku, ko Sodišče prve stopnje odloča o tožbi zoper eno teh odločb, zakonito sprejme novo odločbo, ki bo imela enak izrek kot izpodbijana odločba. Zato odboru za pritožbe glede dejstev, ki mu niso bila navajana, ni mogoče očitati nobene nezakonitosti.

Presoja Sodišča

- 136 Kot je v točki 16 izpodbijane odločbe upravičeno navedlo Sodišče prve stopnje, je namen tožbe pred njim preizkus zakonitosti odločb odborov za pritožbe UUNT v smislu člena 63 Uredbe št. 40/94.
- 137 Iz te določbe izhaja, da dejstev, na katera se stranke niso sklicevale pred organi UUNT, ni mogoče več navajati v fazi tožbe, vložene pri Sodišču prve stopnje.
- 138 Iz navedene določbe prav tako izhaja, da Sodišče prve stopnje ne sme ponovno preizkusiti dejanskega stanja ob upoštevanju dokazov, ki so bili prvič predloženi pred njim. Zakonitost odločbe odbora za pritožbe UUNT je namreč treba presojati na podlagi podatkov, ki jih je imel na voljo ob sprejemu odločbe.
- 139 V zvezi s tem je Sodišče že poudarilo, da iz členov 61(2) in 76 Uredbe št. 40/94 izhaja, da odbor za pritožbe pri preizkusu utemeljenosti pritožbe, o kateri odloča, stranke tolikokrat, kolikor je potrebno, povabi, naj predstavijo svoja stališča do njegovih obvestil, in da lahko tudi odloči o preiskovalnih ukrepih, med katerimi je tudi

predložitev dejstev ali dokazov. Člen 62(2) Uredbe št. 40/94 natančneje določa, da če odbor za pritožbe preda primer v nadaljnjo obravnavo organu, ki je izdal odločbo, zoper katero je bila vložena pritožba, je ta organ vezan na izrek in razloge za odločitev odbora za pritožbe, „če so dejstva enaka“. Te določbe potrjujejo možnost, da se dejanska podlaga na različnih stopnjah postopka, ki poteka pred UUNT, poveča (zgoraj navedena sodba UUNT proti Kaul, točka 58).

140 Zato pritožnica ne more trditi, da ni imela dovolj možnosti za predložitev dokazov UUNT.

141 Poleg tega je treba opozoriti, da člen 74(2) Uredbe št. 40/94 določa, da UUNT lahko spregleda dejstva, na katera se stranke niso sklicevale, ali dokaze, ki jih niso predložile pravočasno.

142 Sodišče je v zvezi s tem navedlo, da kadar zadevna stranka ne navede ali predloži dejstev in dokazov v zato določenih rokih, ki so ji bili določeni na podlagi določb Uredbe št. 40/94, ali „v ustreznem času“ v smislu člena 74(2) navedene uredbe, nima brezpogojne pravice, da bi jih moral odbor za pritožbe UUNT upoštevati, slednji pa ima v nasprotju s tem določeno diskrecijsko pravico pri odločanju, ali jih bo pri odločitvi, ki jo mora sprejeti, upošteval ali ne (glej zgoraj navedeno sodbo UUNT proti Kaul, točka 63).

143 Vendar dokazi, ki niso bili nikoli predloženi UUNT, vsekakor niso bili predloženi pravočasno in ne morejo biti merilo zakonitosti odločbe odbora za pritožbe.

144 Ker je odločitev Sodišča prve stopnje, da kot nedopustne zavrže dokumente, ki so bili prvič predloženi pred njim, upravičena glede na določbe člena 63 Uredbe št. 40/94, ni

treba obravnavati trditev pritožnice glede kršitve člena 135(4) Poslovnika Sodišča prve stopnje.

145 Glede na vse navedeno je treba šesti pritožbeni razlog zavrni kot neutemeljenega.

146 Ker ni mogoče ugoditi nobenemu pritožbenemu razlogu, je treba pritožbo v celoti zavrniti.

Stroški

147 V skladu s členom 69(2) Poslovnika Sodišča, ki se na podlagi člena 118 tega Poslovnika uporablja za pritožbeni postopek, se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Ker je UUNT predlagal, naj se pritožnici naloži plačilo stroškov, in ker ta s svojimi pritožbenimi razlogi ni uspela, se ji naloži plačilo stroškov.

Iz teh razlogov je Sodišče (prvi senat) razsodilo:

1. Pritožba se zavrne.

2. Les Éditions Albert René Sàrl se naloži plačilo stroškov.

Podpisi